Συνέντευξη του Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ιεροθέου στην εφημερίδα "Η Αυγή"

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 9 Νοεμβρίου, 2012

«Αντιχριστιανικές κι απάνθρωπες» χαρακτηρίζει τις πράξεις βίας κατά των μεταναστών ο μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος μιλώντας στην "Αυγή" της Κυριακής. Ο ιεράρχης τονίζει ότι το **μεταναστευτικό** πρέπει να επιλυθεί από ένα οργανωμένο κράτος κι όχι από οργισμένους πολίτες και με βία. Παράλληλα σημειώνει ότι πρέπει να διδασκόμαστε από την Ιστορία κι ότι δεν πρέπει να επαναληφθούν φαινόμενα ιεραρχών που συνεργάστηκαν με δικτατορικά καθεστώτα.

Ο μητροπολίτης Ιερόθεος μιλά ακόμη για την κρίση αποδίδοντας σημαντική ευθύνη για τη δημιουργία της στη φιλαυτία των ανθρώπων, ενώ επισημαίνει ότι η φιλανθρωπία της Εκκλησίας δεν είναι η λύση στην κρίση, καθώς «ο άνθρωπος δεν θέλει να γίνει ζητιάνος, θέλει να οικονομεί τα προς το ζην με αξιοπρέπεια».

*** Η χώρα αντιμετωπίζει μια πρωτοφανή οικονομική κρίση. Τι ρόλο μπορεί να παίξει η Εκκλησία στην αντιμετώπιση της κρίσης; Το φιλανθρωπικό έργο αρκεί;**

Η πρόσφατη οικονομική κρίση πράγματι είναι πρωτοφανής, όπως τη χαρακτηρίζετε. Πολλοί θεωρούν ότι έχει γεωπολιτικά χαρακτηριστικά και συνδέεται με ανταγωνισμούς μεταξύ δυτικών και ανατολικών οικονομιών. Οι γεωπολιτικές στρατηγικές θέλουν να έχουν το πάνω χέρι στην περιοχή μας, ειδικά γύρω από τη Μεσόγειο Θάλασσα, και οι παγκόσμιες κοινωνίες έχουν τα σχέδιά τους.

Η Εκκλησία δεν μπαίνει σε τέτοιες αναλύσεις, αλλά νοηματοδοτεί τον βίο των ανθρώπων, συνέχει τον κοινωνικό ιστό. Βεβαίως, δεν είναι θρησκεία για να ικανοποιεί απλώς τα θρησκευτικά συναισθήματα των ανθρώπων, γιατί τότε όντως θα ήταν το «όπιο του λαού», για να αποκοιμίζει τους ανθρώπους, ώστε να επιβιώνουν οι ισχυροί που εκμεταλλεύονται τον λαό. Η Εκκλησία είναι κοινότητα, όπως την αισθανόταν ο στρατηγός Μακρυγιάννης, ο οποίος στο όνομα αυτής της Εκκλησίας αγωνίστηκε εναντίον κάθε κατεστημένου, όπως φαίνεται στα απομνημονεύματά του. Η Εκκλησία πρέπει να λειτουργεί με την αρχαία έννοια του όρου, ως συνάντηση των ανθρώπων, ως εκκλησία του Δήμου, έχοντας κέντρο τον

Θεό.

Έτσι η Εκκλησία, ως μεγάλη οικογένεια και πνευματικό ιατρείο, προσπαθεί να θεραπεύσει τα προβλήματα των ανθρώπων. Άλλωστε ο άνθρωπος δεν έχει μόνον ψυχή, αλλά και σώμα, δεν έχει μόνον πνευματικές, αλλά και υλικές ανάγκες. Έτσι η Εκκλησία εξασκεί φιλανθρωπία σε όσους έχουν ανάγκη, όπως πολλές φορές έχει ανακοινωθεί.

Αλλά αυτό δεν είναι λύση. Ο άνθρωπος δεν θέλει να γίνει ζητιάνος, αλλά θέλει να δουλεύει και να οικονομεί τα προς το ζην με μόχθο και αξιοπρέπεια, ζητά δουλειά και δικαιοσύνη, απαιτεί το κράτος να διοργανωθεί, για να ανταποκρίνεται στις ανάγκες του, όχι μόνον να εισπράττει τους φόρους, αλλά οι φόροι να είναι ανταποδοτικοί στην κοινωνία.

*** Τι οδήγησε στην κρίση; Η Εκκλησία υποστηρίζει ότι δεν είναι μόνο οικονομική, αλλά και πνευματική. Τι σημαίνει αυτό ακριβώς για τις αιτίες της κρίσης;**

Το θέμα έχει πολλές πλευρές και ο καθένας μπορεί να δώσει τη δική του ερμηνεία. Αν δούμε το θέμα από κοινωνικής πλευράς, τότε διαπιστώνεται ότι φταίνε οι πολιτικοί, τουλάχιστον όσοι άσκησαν αμέσως ή εμμέσως εξουσία όλα αυτά τα χρόνια και δεν μπόρεσαν να προβλέψουν ή να ανατρέψουν τα επερχόμενα. Και δεν μπορούν να δικαιολογούνται ότι η αντιπολίτευση, τα συνδικάτα, οι δημοσιογράφοι κ.λπ. δεν τους επέτρεψαν να κάνουν ορθή πολιτική, γιατί ο ηγέτης ψηφίζεται από τον λαό για να ηγείται και όχι να άγεται και φέρεται από διάφορες δυνάμεις.

Όμως, η Εκκλησία βλέπει τα πράγματα και πέρα από αυτά. Βέβαια, θα πρέπει να κάνω μια διευκρίνιση. Όταν κάνουμε λόγο για Εκκλησία, δεν πρέπει να εννοούμε τους κληρικούς ή μερικούς που εκκλησιάζονται, αλλά όλους εκείνους που είναι βαπτισμένοι και ζουν δυνάμει και ενεργεία στον εκκλησιαστικό χώρο.

Πάντως, η κρίση δεν είναι έξω από εμάς, αλλά μέσα μας. Πρόκειται για μια νοοτροπία ευδαιμονίας, εκμετάλλευσης, ευμάρειας, συσσώρευσης υλικών αγαθών εις βάρος του λαού και της ίδιας της κοινωνίας. Αυτό δείχνουν η φοροδιαφυγή, τα καταναλωτικά δάνεια, η αδιαφάνεια στα οικονομικά. Πάντως, δεν μπορεί κάποιος κληρικός να ζει με άνεση, όταν άνθρωποι γύρω του πεινάνε και υποφέρουν.

Τελικά, ένα βασικό αίτιο της πνευματικής κρίσης που έχει και συνέπειες στην κοινωνία είναι το υπαρξιακό κενό, η φιλαυτία, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Αυτή η φιλαυτία είναι αντίθετη με τη φιλοθεΐα και τη φιλανθρωπία, είναι μισοθεΐα και μισανθρωπία.

*** Πρόσφατα, μαζί με αρκετούς ακόμα μητροπολίτες, ταχθήκατε δημοσίως κατά της Χρυσής Αυγής. Έχει διατυπωθεί το επιχείρημα ότι οι πρακτικές και οι πολιτικές απόψεις της οργάνωσης αυτής είναι αντίθετες με την ουσία της χριστιανικής διδασκαλίας. Συμφωνείτε;**

Θα έχετε προσέξει ότι εκφράσθηκα εναντίον του ρατσισμού και της βίας από οπουδήποτε και αν προέρχονται. Δεν μπορώ ως ιεράρχης να αποδεχθώ ιδεολογικά συστήματα που έχουν φασιστικές και ναζιστικές νοοτροπίες, συστήματα νιτσεϊκά και απάνθρωπα, που χρησιμοποιούν διάφορες μεθόδους βιολογικής και κοινωνικής ευγονικής για να υπερισχύσει μια ράτσα εις βάρος άλλων ανθρώπων. Δεν μπορώ να δεχθώ βιαιότητες εναντίον απλών, φτωχών, ασθενών και απροστάτευτων ανθρώπων. Με συγκλονίζουν πολύ τέτοιες συμπεριφορές, γιατί όλα αυτά είναι αντιχριστιανικά και απάνθρωπα.

Όμως, προβληματίζομαι έντονα από το ότι η γενιά του Πολυτεχνείου εξεγέρθηκε εναντίον της χούντας ζητώντας ένα καλύτερο μέλλον και όμως στη Μεταπολίτευση μερικοί από αυτούς που απέκτησαν εξουσία και κυβέρνησαν τη χώρα οδήγησαν τον λαό σε αυτήν τη μεγάλη κοινωνική και οικονομική κρίση. Προβληματίζομαι γιατί γκρεμίζονται τα οράματα του λαού με ωραίες λέξεις, όπως «μεταπολίτευση», «αλλαγή», «σοσιαλισμός», «κάθαρση», «εκσυγχρονισμός», «επανίδρυση του κράτους», «Χρυσή Αυγή» κ.λπ. Με αυτά που λέω δεν σημαίνει ότι υιοθετώ τον συμψηφισμό, αλλά όλα αυτά τα χρόνια το σύστημα ήταν άρρωστο.

Τελικά, είναι αρμοδιότητα της δημοκρατικής πολιτείας να θέτει δημοκρατικούς κανόνες για τη διαχείριση των κοινών, να φροντίζει για την ασφάλεια των πολιτών και να καλλιεργεί στους ανθρώπους αληθινή δημοκρατική συνείδηση με τη σωστή παιδεία.

*** Από την άλλη μεριά κάποιοι ιεράρχες δείχνουν να συμπλέουν με τη Χρυσή Αυγή και να επικροτούν κάποιες από τις πολιτικές της. Πώς σχολιάζετε αυτήν την επιλογή;**

Η Εκκλησία δεν είναι πολιτικός σχηματισμός για να επιβάλλει κομματική πειθαρχία στα μέλη της και να τους υποδεικνύει πώς να εκφράζονται. Ο κάθε ιεράρχης αντιμετωπίζει διάφορα προβλήματα στη Μητρόπολή του και εκφράζεται ανάλογα. Δεν κρίνω δηλώσεις των ιεραρχών. Εκφράζω την άποψή μου και προσπαθώ να συντονίζω την πράξη με τον λόγο ή μάλλον προσπαθώ ο λόγος να είναι απόρροια της πράξης.

Νομίζω ότι πρέπει να σεβόμαστε το δημοκρατικό σύστημα, όπως αυτό εκφράζεται στο κοινοβούλιο με τη συμπολίτευση και την αντιπολίτευση. Το πώς όμως θα λειτουργεί το κοινοβούλιο θα πρέπει να το ρυθμίσουν οι ίδιοι οι πολιτικοί. Εμείς δεν

μπορούμε να υιοθετούμε πρακτικές που υπονομεύουν τη Δημοκρατία.

Σε παλαιότερους χρόνους υπήρξαν ιεράρχες οι οποίοι συμμετείχαν στο «ανάθεμα» του Βενιζέλου, ύμνησαν δικτατορικά καθεστώτα, συνεργάστηκαν με τη χούντα. Τέτοια φαινόμενα δεν πρέπει να επαναληφθούν σήμερα από τους ιεράρχες. Πρέπει να διδασκόμαστε από την Ιστορία.

*** Το ζήτημα της μετανάστευσης διχάζει την κοινωνία. Πώς πιστεύει η Εκκλησία ότι πρέπει να αντιμετωπιστεί αυτό το ζήτημα;**

Ο Έλληνας από αρχαιοτάτων χρόνων έκρυβε μέσα του έναν «μετανάστη» και ταξίδευε σε όλο τον κόσμο. Γινόταν πολίτης κάθε χώρας, χωρίς να χάνει την εθνική του ταυτότητα και τη φιλοπατρία του. Σήμερα ο κόσμος, με τα μέσα που διαθέτει, συνεχώς μετακινείται.

Νομίζω δεν δημιουργεί ιδιαίτερα προβλήματα η νόμιμη μετανάστευση, όταν γίνεται μέσα στα πλαίσια που θέτει η σωστά οργανωμένη πολιτεία, αλλά προβλήματα δημιουργεί η κατευθυνόμενη από διάφορα κέντρα λαθρομετανάστευση, που κάνει τους λαθρομετανάστες θύματα και τις χώρες προτεκτοράτα.

Νομίζω ότι η μετανάστευση και η λαθρομετανάστευση αντιμετωπίζονται από ένα οργανωμένο κράτος και όχι από τους οργισμένους πολίτες του, από νόμιμους θεσμούς με αρχές και όραμα, προοπτική και ευαισθησία και όχι με τη βία. Το θέμα αντιμετωπίζεται με σοβαρότητα και υπευθυνότητα και όχι με επιπόλαιες κινήσεις. Με ενοχλεί πολύ το ότι άνθρωποι και λαοί θεωρούνται πιόνια στη διεθνή σκακιέρα των ποικιλώνυμων συμφερόντων.

("Η Αυγή" 4/11/2012, Παπαγιάννης Κώστας)

(Πηγή ηλ. κειμένου: romfea.gr)